

Camellia

แพทย์
สาว
ชาวไร่

农
园医
锦

婉娜晴雨
เชยยู

17

บทที่ 691 เมืองเซ็งจิง ซ้ำมาเยือนแล้ว!

จู่ ๆ ต้าเผิงก็ห่อเหี่ยว ก่อนเดินเข้าไปในเรือนพักแรมอย่าง
หตู่ บรรดาผู้ใต้บังคับบัญชาที่ภักดีต่างคิดว่าเขาถูกกลั่นแกล้ง
จากคนของแคว้นตงหลิง จึงดูขุนเคื่องใจและห่อเหี่ยวเช่นนี้
ต่อมาได้รู้ว่าเด็กสาวไม่สนใจเขา ดังนั้นเขาจึงพยายาม
อดกลั้น ไม่ยืมแยม แสร้งทำอารมณ์ไม่ดีไปเสียอย่างนั้น

เมื่อจวินซื่อรู้ว่าบุตรสาวกำลังจะเดินทางไกลก็รู้สึก
เศร้าใจเป็นอย่างมาก เรื่องนี้หากจะถือว่าเป็นเรื่องเล็กๆ ระหว่าง
หมอกับคนไขก็ได้ แต่หากจะนับเป็นเรื่องใหญ่ ก็นับว่าใหญ่
ระดับแคว้นต่อแคว้นเช่นเดียวกัน

บุตรสาวของนางหานับดูแล้วเพิ่งอายุสิบสี่ปีเท่านั้น แต่
นางกลับไม่กลัวความลำบากใดๆ ทั้งยังเดินทางไปแคว้นเหยียน
เพื่อรักษาฮองเต้และองค์ชาย นั่นถือเป็นเรื่องเล็กน้อยได้อย่างไร
หากไม่ระมัดระวังอาจเสี่ยงหัวหลุดจากบ่าได้ ทุกราชวงศ์มี
หมอล่วงก็รายที่ต้องจากไปเพราะเหตุนี้บ้าง

กู๋เย่ยรับรู้ได้ถึงความกังวลของมารดา จึงเกลี้ยกล่อมนาง ครั้งแล้วครั้งเล่า กู๋เย่ยยังยืนยันอย่างหนักแน่นว่านางสามารถ รักษาฮองเต้แห่งแคว้นเหียนและองค์ชายสี่ได้แน่นอน นอกจากนี้ยังได้ยกตัวอย่างของหลิงเจี๋ยเงินในครั้งนั้นขึ้นมา พุด ในตอนแรกเทพสงครามท่านนั้นก็ได้รับบาดเจ็บสาหัส มีพิษในร่างกายหนักหนาเจียนตาย ทว่าด้วยการรักษาและ พักฟื้นภายใต้การดูแลของนางจึงหายได้เป็นปกติ

สถานการณ์ของหนิงอ๋องในปัจจุบัน จวินซื่อก็เห็นแล้วว่าเขาแข็งแรงมีชีวิตชีวาและเปี่ยมไปด้วยพลัง ใครจะคิดว่าก่อนหน้านั้นเขาเกือบได้ลงไปพบกับเจ้าแห่งนรกเสียแล้ว กู๋เย่ยได้ ตรวจโลหิตของฮองเต้และองค์ชายสี่แล้ว อาการเบากว่าพิษเงิน ในคราวนั้นมาก สำหรับนางคราวนี้นับว่าเป็นเรื่องง่ายดาย เชียวล่ะ!

หลักจากพุดซักแม่น้ำทั้งห้า ความกังวลในใจของจวินซื่อ ค่อยๆ หายไป ทว่านางเพียงแต่กังวลที่บุตรสาวของตนต้อง เดินทางหลายพันลี้ อีกทั้งยังกังวลว่าบุตรสาวจะลำบากระหว่าง ทาง เมื่อไปถึงแคว้นเหียนจะมีอันใดไม่คุ่นชินหรือไม่! แต่ ถึงอย่างไร นับจากวันนั้นจวินซื่อก็เริ่มยุ่งกับการจัดเตรียม สัมภาระเพื่อการเดินทางของบุตรสาวเรื่อยมา

การเริ่มออกเดินทางในช่วงนี้ จะถึงแคว้นเหียนในช่วง
ต้นฤดูร้อน ดังนั้นจึงต้องนำเสื้อผ้าสำหรับฤดูใบไม้ผลิและฤดู
ร้อนไปด้วย การชักผ้าในการเดินทางถือเป็นเรื่องที่ไม่สะดวก
ฉะนั้นจึงต้องนำไปเผื่อให้เพียงพอ เมื่อเห็นรถเข็นที่เต็มไปด้วย
เสื้อผ้าของตน กุ้ยเย่ไม่รู้จะทำอะไรดี นี่นางกำลังจะออก
เดินทางหรือนางกำลังจะไปค้าขายเสื้อผ้ายังแคว้นเหียนกันแน่

จวินซื่อเหลือบมองกุ้ยเย่พลางยุ่งกับการจัดของต่อไป
บุตรสาวของตนเป็นคนชอบกินนัก จะปล่อยให้ลำบากลำบาก
ระหว่างทางมิได้ ดังนั้นนางจึงนำวัตถุดิบล้ำค่าและเสบียงที่
จำเป็นทุกชนิดให้บุตรสาวนำติดตัวไปด้วย นอกจากนี้ยังมีของ
วางที่บุตรสาวของนางชอบมากที่สุดบรรจูลงหีบห่อด้วยเช่นกัน
แต่ถึงอย่างไรนางต้องกำชับให้สาวใช้คอยจับตาดูกุ้ยเย่ให้
มากกว่าปกติ ด้วยเกรงว่าปากอันตะกละของบุตรสาวจะกินมาก
จนทำให้นางไม่yakอาหาร และไม่ต้องการกินอาหารจานหลัก
เสีย

รถม้าทั้งสองคันเต็มไปด้วยวัตถุดิบและเสบียงมากมาย
กุ้ยเย่คิดว่ามันน่าขันสินดี เพราะฮ่องเต้คงไม่ได้นำของอร่อย
มากมายมาด้วยเช่นนางเป็นแน่ ท่านแม่นี้ก็น่าไม่กลัวว่าจะหนัก
เกินไปหรืออย่างไร!

จวินซื่อยังเก็บข้าวของบางอย่างที่นางคิดว่าบุตรสาวต้องใช้ในชีวิตประจำวัน ทั้งยังมีอุปกรณ์เพื่อความผ่อนคลาย เพื่อที่บุตรสาวของตนจะได้ไม่เบื่อระหว่างเดินทาง จึงต้องมีธม্মาเพิ่มอีกหนึ่งคัน!

รวมถึงข้าวของของสาวใช้ แม่สามี และคนดูแลความปลอดภัยที่ร่วมเดินทาง ตอนนี้กู่เยี่ยจึงมีธม্মามากกว่าสิบคัน สำหรับการเดินทางคราวนี้ นางเองไม่รู้ว่ามีผู้อื่นรู้สึกอย่างไรเมื่อเห็นมัน แต่สำหรับนางคือรู้สึกอายมาก นี่คือการรักอันแรงกล้าของแม่ที่มีต่อบุตรสาว นางจึงไม่อาจปฏิเสธได้ อับอายก็อับอายเถิด เช่นนั้นเอามาให้หมดเลยก็แล้วกัน!

ตามแผนการเดินทางแล้ว ยังมีทูตจากแคว้นตงหลิงเดินทางไปในครั้งนี้ด้วย ในฐานะเมืองขึ้นของแคว้นเหยียน แคว้นตงหลิงจะต้องจ่ายส่วยให้แคว้นเหยียนทุกปี นอกจากทองคำ เงิน และเครื่องประดับแล้ว ยังมีสมบัติสำคัญสามอย่างของแคว้นตงหลิง ได้แก่ ผ้าไหมจิ้น ไหมสวรรค์และผ้าปักลายหงส์ จึงเป็นที่รู้กันว่าแคว้นตงหลิงเป็นผู้นำด้านอุตสาหกรรมสิ่งทอระดับแคว้นในขณะนี้เลยก็ว่าได้

วันเดินทาง ไม่ว่าคนจากแคว้นตงหลิงหรือคนจากแคว้นเหยียนที่นำโดยตัวเฒ่าเอง ก็อดไม่ได้ที่จะตกตะลึงเมื่อเห็นขบวนรถอันยิ่งใหญ่ที่อยู่เบื้องหลัง ‘แพทย์โอสถณู’ ขบวนยิ่งใหญ่เช่นนี้ราวกับทหารรักษาพระองค์ขององค์หญิงและเชื้อพระวงศ์อย่างไรอย่างนั้น!

เจิ่นกั๋วกงและจวินซื่อที่ยืนส่งบุตรสาว ได้แต่ยืนส่งแล้วส่งเล่าไม่ยอมกลับ พลังแผ่มองบุตรสาวจากไปไกลเรื่อยๆ อยู่อย่างนั้น ตอนที่ต้องจากลา จวินซื่อกลืนน้ำตาไว้ไม่อยู่จนดวงตาของนางแดงก่ำ นางกล่าวกับบุตรชายคนรองซึ่งเป็นหัวหน้าทหารคุ้มกันคณะทูตว่า “น้องสาวของเจ้าบอบบางนัก ดังนั้นต้องดูแลเอาใจใส่นางให้ดี พยายามเดินทางให้ช้าลงไม่ต้องรีบมาก อย่าทำให้นางเหนื่อย...”

ท่านแม่พูดคำเหล่านี้มานับครั้งไม่ถ้วน แต่ฉู่มู่เฟิงยังคงฟังอย่างตั้งใจ พร้อมพยักหน้ารับปากนางอย่างจริงจังเสมอ “วางใจเถิดท่านแม่ ข้าจะดูแลน้องสาวของข้าเป็นอย่างดี!”

จวินซื่อตั้งลูกชายคนเล็กของนางมาเพื่อย้ำอีกครั้ง “พี่รองของเจ้ามีหน้าที่ที่ต้องทำ และไม่สามารถอยู่กับน้องของเจ้าได้ตลอดเวลา เจ้าต้องดูแลรถม้าของน้องให้ดี ถ้าน้อง

ต้องการสิ่งใดระหว่างทางเจ้าก็ควรพยายามหาให้นาง แม่ฝาก
นางไว้กับลูกด้วย!”

“ท่านแม่ ข้าจำได้แล้ว! ข้าไม่ใช่พี่ห้าที่ไว้ใจไม่ได้ ข้า
มั่นใจว่าข้าสามารถดูแลน้องได้ดีแน่นอน!” ชุ่มชานพยักหน้า
อย่างแรงเพื่อรับรองอีกครั้ง จนอีกนิดเขาแทบจะสาบานฟ้าดิน
แล้ว

กุ๋หมิงยังอาสาที่จะติดตามไปด้วยในคราวนี้ เมื่อเห็นว่า
จวินชือไม่สบายใจ เขาจึงปลอบนาง “ฮูหยินโปรดวางใจ! มีข้า
คอยติดตามนางตลอดทางจากแคว้นเหียน ข้ามีประสบการณ์
ในการเดินทางไกลและรู้วิธีรับมืออย่างดี รู้ว่าต้องดูแลนาง
อย่างไร บ้าเหียนเองก็เดินทางไปด้วย ย่อมไม่ยอมให้น้องสาว
ต้องพบเจอกับเรื่องที่ไม่เป็นธรรมแม้แต่นิดเดียว”

“เอาเถอะ ถ้าเช่นนั้น...คงต้องลำบากเจ้าแล้ว คอยดูนาง
ด้วย” จวินชือเบือนหน้าหนี ก่อนใช้ผ้าเช็ดหน้าเช็ดที่มุมตาของ
นาง

เวลานี้กู๋เยี่ยกำลังบอกเล่าเหล่าสหายของนาง “อันหย่า โรงงานอาทิตย์ทรงกลดของเราต้องฝากให้เจ้าดูแลแล้ว อย่าทำให้ผิดหวังเชียวล่ะ!”

“ไม่ต้องห่วง! ตอนที่เจ้ากลับมา เจ้าจะได้เห็นโรงงานอาทิตย์ทรงกลดเฟื่องฟูแน่นอน เจ้านอนรอผลกำไรไปหลายปีได้เลย!” องค์หญิงอันหย่าตรัสอย่างมั่นใจพระทัย “ระมัดระวังตัวด้วย เดินทางปลอดภัย!”

กู๋เยี่ยมองยังหยวนไห่ฉิง หยวนไห่ฉิงยิ้มก่อนกล่าวว่า “ความปรารถนาเดิมของข้าคือการท่องเที่ยวทั่วแคว้นและเยี่ยมชมแคว้นต่าง ๆ เจ้าเป็นคนแรกที่ทำให้ข้าตระหนักถึงความปรารถนาี้ ขอให้เจ้าเพลิดเพลินกับการเดินทางครั้งนี้ตามที่ปรารถนา พวกเราจะรอเจ้าอยู่ที่บ้านหลังนี้นะ!”

เว่ยจื่อเซวียนส่งของในมือให้กู๋เยี่ย แล้วกล่าวว่า “การที่เจ้าไปเยือนแคว้นเหียนคราวนี้ ก็นับว่าเป็นหนึ่งในทูตของแคว้นตงหลิงของพวกเราเช่นกัน ข้าจึงปักชุดให้เจ้าด้วยไหมที่เจ้าเคยมอบให้ข้า รับรองว่าถ้าเจ้าใส่มัน ต่อให้ได้พบกับฮ่องเฮาหรือบรรดานางสนมของแคว้นเหียน เจ้าต้องงดงามไม่น้อยหน้าผู้ใดแน่”

ผ้าทอซึ่งเป็นสมบัติของแคว้นอย่างผ้าไหมจิ้นและไหม
สวรรค์นี้ เพียงนำมาทำผ้าเช็ดหน้าก็ยากมากแล้ว แต่กู่เยี่ยกลับ
มีพวกมันมากมายในโกดังเก็บของ ตัวนางเองไม่สามารถนำมัน
มาใช้ได้หมด จึงมอบให้เหล่าพีสะไกช่วยใช้

แต่คิดไม่ถึงว่าเว่ยจื่อเซวียนจะไม่ได้ปักผ้าสำหรับตนเอง
แต่ปักผ้าเหล่านี้ให้นางแทน กู่เยี่ยหยิบมันแล้วยิ้มเอ่ย “อนาคต
ฝีมือของพีสะไกสามไม่มีผู้ใดเทียบได้แน่นอน พีสะไกรักข้าเพียง
นี้ ดังนั้นข้าจะไม่เกรงใจ หากอนาคตข้าได้ของดีมา ย่อมต้องให้
พีสะไกไม่น้อยหน้าอย่างแน่นอน”

เว่ยจื่อเซวียนได้ยินที่คำว่า ‘พีสะไก’ ใบหน้าของนางก็
แดงระเรื่อด้วยความเขินอายจนเกือบจะกลับเข้าไปในรถม้า
แตกต่างจากหยวนไฉ่ฉิงและอันหย่า พวกนางมีคุ้นเคยกับคำพูด
เช่นนี้ของกู่เยี่ยมานานแล้ว

ฤดูใบไม้ผลิใกล้เข้ามา จวินฉีฉิงซึ่งถูกจวินชานชาน
น้องสาวของเขากักตัวให้เรียนอยู่ในจวน ในที่สุดก็ใช้โอกาสนี้
ออกมาเพื่อสูดอากาศด้านนอก เมื่อกู่เยี่ยมาพบหน้าเขา จึงได้
พูดอย่างเศร้าใจว่า “ท่านพีฉิง น่าเสียดายนักที่ข้าไม่สามารถ
เห็นป้ายประกาศรายชื่อของท่านที่ผ่านการสอบจอหงวนได้! ข้า

จะรอข่าวดีอยู่ที่แคว้นเหยียน วันที่ผลออกอย่าลืมเขียนจดหมาย
มาบอกข้าด้วย!”

“ข้าจะทำให้ดีที่สุดและจะไม่ทำให้เจ้าผิดหวัง!” จวินฉีเจิง
ตบหน้าอกของตนด้วยสีหน้านั่นใจ “ดูแลตัวเองด้วย คราวนี้ไปที่
เมืองเซิงจิงแคว้นเหยียนด้วยรถม้าคงใช้เวลาราวหนึ่งเดือน
การเดินทางเหน็ดเหนื่อยนัก เจ้าต้องดูแลรักษาสุขภาพด้วย”

กู่เยี่ยยังพูดกับเจียงจางเทียนและศิษย์พี่ไปหลี่ที่มาเยี่ยม
โรงงานผลิตยา ในที่สุดก็ถึงคราวของท่านพ่อกับท่านแม่
เมื่อมองไปที่ดวงตาแดงก่ำของจวินชือ กู่เยี่ยก็พูดติดตลกว่า
“ท่านแม่ ข้าเพิ่งแค่นี้ไปรักษา ไม่ได้ไปแต่งงานในที่ไกลๆ
เสียหน่อย ท่านไม่เห็นต้องรีบร้อนเศร้าใจเพียงนี้เลย”

จวินชือจ้องนางพลางดู “เจ้าเด็กคนนี้ พูดจาไม่รู้จักระวัง
เลยสักนิด นี่เจ้าตั้งหน้าตั้งตารออยากจะแต่งงานออกเรือนใช่
หรือไม่”

“ใครจะไปอยากแต่งงานกัน แต่งออกไปแล้วมีประโยชน์
อันใด ผู้ใดจะรักและเอาใจใส่ดูแลข้าได้มากเท่าท่านพ่อและท่าน
แม่กัน ข้าไม่อยากแต่งงานแล้ว จะอยู่ตัวติดกับท่านพ่อท่านแม่

อย่างนี้ ไล่อย่างไรรักไม่ยอมไป!” กู้เยี่ยกอดแขนจวินซื่อพลาง มองด้วยสายตาอดอ้อน

จวินซื่อชะงักงันก่อนกล่าวว่า “เป็นไปไม่ได้! ถ้าเจ้าถูกทิ้ง ให้เป็นสาวเที๋อขายไม่ออก ข้ากับพ่อเจ้ายังต้องเลี้ยงดูเจ้าไป ตลอดชีวิต...”

เจิ่นกั๋วกงพูดแทรกขึ้นมาทันที “ข้าเต็มใจที่จะเลี้ยง บุตรสาวของข้าไปตลอดชีวิต...”

จวินซื่อจ้องมายังเขาแทน “กล้าได้อย่างไรมาบอกว่านาง เป็นสาวเที๋อขายไม่ออก กลับไปข้าจะชำระบัญชีนี้กับท่าน!”

จวินซื่อต้องเผชิญความโศกเศร้าจากการจากลา จึงให้ คำแนะนำแก่บุตรสาวอยู่นานสองนาน จนบรรดาทูตทั้งหลายรอ ไม่ได้อีก กู้เยี่ยถึงได้แยกตัวออกมาจากแม่ของนาง มันทั้งเศร้า และซาบซึ้งที่แม่ของนางรักนางมากมายถึงเพียงนี้จนทนไม่ได้ที่ ต้องแยกจากกัน

ระหว่างทาง นางมีพี่ชายสามคนคอยดูแล หน้าข้ายังมี ตาฝ้าที่กำลั้งยุ่งอยู่กับการเตรียมการ แม้การเดินทางจะ ยาวนานและน่าเบื่อ แต่กู้เยี่ยกลับไม่ทรมานมากนัก

รถม้าได้รับการซ่อมแซมใหม่ทั้งหมดโดยการปะยางเพื่อสำหรับรองรับแรงกระแทก ทำให้สามารถนั่งและนอนได้ ทั้งยังมั่นคงและสบาย ทุกๆ เมืองที่ผ่านจะมีการตระเตรียมการล่วงหน้า บ้าเหียนและเยว่หยวนจะล่วงหน้าไปก่อน เพื่อจัดเสปียงและที่พักให้แก่ทั้งคู่

การผลิตและดำเนินการของโรงงานผลิตยาดำเนินไปอย่างต่อเนื่องโดยมีอันหมายรับผิดชอบ อีกทั้งมีศิษย์พี่ไปหลี่และเจียงจงเทียนที่คอยรับผิดชอบคำแนะนำและการควบคุมในอุตสาหกรรมยา ครั้นนี้ฮวาฮ่าวกับเยว่หยวนเลยสามารถปลีกล้วยออกจากโรงงานผลิตยาได้ ดังนั้นจึงเดินทางมาด้วย!

ต้าเฟิงตื่นเต้นมากจนแทบหงายตกจากหลังม้า เทพธิดาหน้าตางดงามจิ้มลิ้มในฝันของเขา ในที่สุดเขาก็ได้พูดคุยกับนางมากขึ้น บางทีเขาอาจจะพัฒนาความสัมพันธ์ที่ยากจะลืมเลือนกับนางได้

เมื่อถึงเวลานายพลจะแต่งงานกับแม่หญิง ส่วนเขาจะแต่งงานกับสาวใช้ของแม่หญิง...ความคิดนี้ไม่เลวและต้องนำไปใช้! ระหว่างทางต้าเฟิงมักจะวนเวียนอยู่กับเยว่หยวนเสมอ ด้วยท่าทีที่เอาใจใส่อย่างมาก

น่าเสียดายที่สาวน้อยเย่วหยวนนางนี้ยังไร้เดียงสาไม่รู้เรื่องอันใด นางจึงรำคาญเขาเจียนตาย นางมักจะบ่นต่อหน้า กู๋เยี่ยวว่าตำเพิงขวางทางและส่งผลกระทบต่องานของนาง!

การเดินทางของกู๋เยี่ยวผ่านทั้งภูเขากับแม่น้ำ ทุกครั้งที่ผ่านแต่ละสถานที่ ก็มักจะแวะชิมของอร่อยประจำถิ่นอยู่เสมอ เมื่อเจอของโปรดเป็นพิเศษก็มักจะซื้อติดมือไปด้วยเพื่อกินเรื่อยๆ ระหว่างเดินทาง

ทุกเมืองหลวงของรัฐมีฐานที่มั่นของตำหนักเร้นวิญญูณ สมาชิกของตำหนักเร้นวิญญูณระดับสูงจะรวบรวมวัตถุดิบสดใหม่ก่อนที่จะพวกคณะเดินทางจากแคว้นตงหลังจากมาถึง แล้วส่งไปยังโรงเตี๊ยมในแต่ละที่เพื่อรอให้อันจี้และป้าเหยียนมารับไป

ระหว่างการเดินทาง กู๋เยี่ยวเจริญอาหารมากกว่าที่บ้านของนางเสียอีก หลังจากเดินป่ามาเกือบเดือน ไม่เพียงแต่น้ำหนักไม่ลด แต่น้ำหนักยังขึ้นโดยเปล่าประโยชน์อีกด้วย ใบหน้าเล็กราวกับเต้าหู้นุ่มนวลได้บวมขึ้นเล็กน้อย ทำให้ดูเด็กลงและมีน้ำมีนวลขึ้น

หลังจากเข้าสู่เขตแดนของแคว้นเหยียน ทั้งหมดต้องเดินทางต่อไปอีกหกวันจนมาถึงเมืองที่ใหญ่ที่สุดในแคว้นเหยียน นั่นคือ 'เมืองซีเจิง' ที่ประตูเมืองเหล่าราชทูตได้พบสิ่งผิดปกติ จำนวนเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยของเมืองซีเจิงเพิ่มขึ้น เกือบสองเท่า มีการตั้งจุดตรวจบริเวณทางเข้าเมือง และ จำเป็นต้องมีการตรวจสอบอย่างเข้มงวดเมื่อเข้าออกเมืองด้วย

บทที่ 692 การแพร่ระบาด

เมื่อมองไปยังแถวที่เหยียดยาวนอกประตูเมือง ครั้นถึงตาของพวกเขาก็คงจะมีตเสียแล้ว ต้าเฟิงเร่งม้าของตนวิ่งไปที่ประตูเมือง ก่อนแสดงตราสัญลักษณ์ของเขาและถามนายประตูที่กำลังแสดงความเคารพว่า “เกิดอันใดขึ้น ในเมืองเกิดเหตุอันใดขึ้นหรือ”

“ข้าไม่กล้าปิดบังนายท่าน ตอนนี้มีการตรวจพบโรคระบาดในหมู่บ้านแห่งหนึ่งทางตะวันออกของเมืองห่างออกไปสามสิบลี้ ท่านเจ้าเมืองและกองทหารรักษาการของซีเจิงได้ปิดล้อมหมู่บ้านนั้นและรายงานไปยังราชสำนัก เพื่อป้องกันไม่ให้โรคแพร่ระบาดมาถึงในเมือง ทั้งยังทำการตรวจสอบอย่างเข้มงวดในการเข้าออกเมืองขอรับ...”

ตราสัญลักษณ์ที่ต้าเฟิงแสดงคือตราสัญลักษณ์ของทหารรักษาพระองค์จากเมืองหลวง หรือก็คือกองทัพหลวง! ผู้รักษาประตูเมืองเป็นเพียงข้าราชการชั้นผู้น้อยระดับแปดเท่านั้น แต่กลับรู้ว่าห้ามทำให้ทหารรักษาพระองค์โกรธเด็ดขาด ดังนั้น

กิริยาวาจาจึงเป็นไปด้วยความสุภาพ เพราะเกรงว่าจะทำให้เขาไม่พอใจ

“โรคระบาดนั้นหรือ” ต้าเผิงขมวดคิ้ว ในความคิดของเขา เมื่อเกิดโรคระบาดแล้วก็ยากที่จะควบคุม เขาเกรงว่าเมืองซีเจิงจะไม่ปลอดภัยอีกต่อไป!

ในหมู่คนที่ร่วมเดินทางมา นักการทูตจากแคว้นเหยียน และแคว้นตงหลิงล้วนแต่รวมตัวอยู่ด้วยกัน ในความคิดของ ต้าเผิงแล้ว ทุกคนยังไม่สู้เพียงพอของแม่นางเยี่ยเอ๋อร์เลย ด้วยซ้ำ พวกเขาล้วนเป็นคนหยาบกระด้าง แต่แม่นางเยี่ยเอ๋อร์ บอบบางและเป็นที่ให้ความสำคัญ ยิ่งไปกว่านั้นนางคือแก้วตา ดวงใจของท่านนายพล หากติดโรคระบาดขึ้นมา ศีรษะของเขา สิบหัวก็ยังไม่เพียงพอให้ท่านนายพลตัดทิ้งเลยเสียด้วยซ้ำ!

ต้าเผิงเร่งม้ามาที่รถม้าของกุ่เยี่ย ก่อนจะอธิบายสั้นๆ เกี่ยวกับการระบาดของโรคในเมืองซีเจิงพร้อมขอคำแนะนำ “แม่นาง เมืองนี้อาจไม่ปลอดภัย ส่วนผู้คนในเมืองอันตราย ยิ่งกว่า เราควรจะเดินทางอ้อมหนอยดีหรือไม่”

เวลานี้กู่เยียนนอนเอนกายอยู่บนรถม้า มือเรียวยาวบีบ
องุ่นสีม่วงเข้าปากของตนอย่างเพลิดเพลिन ไม่ต้องถามว่านางได้
องุ่นมาจากที่ใดในต้นฤดูใบไม้ผลิเช่นนี้ เพราะเยว่หยวนอยู่
ข้างกายกู่เยียนมานาน จึงคุ้นเคยกับการรับใช้นาง และมักมีผัก
และผลไม้ นอกฤดูกาลติดตัวอยู่เสมอ

หากบอกว่าไม่น่าแปลกใจก็คงจะเหมาะสม เยว่หยวนยัง
ได้รับคำชื่นชมเสมอ คุณหนูของนางเป็นคนใจกว้างและไม่เคย
ลืมนัดที่จะแบ่งปันสิ่งดีๆ ให้กับผู้ใต้บังคับบัญชาของนาง อย่างเช่น
ตอนนี้ในมือของนางก็ยังถือจานแตงไทย พร้อมทั้งกินมันอย่าง
เอร็ดอร่อยเช่นกัน

เมื่อได้ยินเช่นนี้เยว่หยวนจึงเปิดม่านที่หน้าต่างรถม้า
ก่อนเอนตัวไปที่หน้าต่างแล้วยิ้มเอ่ย “ลืมนัดแล้วหรือว่าคุณหนู
ของเราคือผู้ใด แพทย์โอสกระดับเก้าที่สง่างาม หมอเทวดาผู้
รักษาราชวงศ์ของแคว้นเหียน นางยังต้องกลัวโรคระบาด
เล็กน้อยนี้อีกหรือ อย่าลืมนว่าคุณหนูของเราได้พัฒนาการปลูกฝ
มาแล้ว!”

เมื่อตำเฝิงเห็นผู้หญิงที่เขารัก จึงเผลอยิ้มออกมาโดย
ไม่รู้ตัว หลังจากได้ยินสิ่งที่นางพูด สีหน้าของตำเฝิง ก็กลับมา

สงบทันที เขามุ่นคิ้วแล้วกล่าวว่า “ข้ายังไม่รู้ว่าโรคระบาด
ในตอนนี้คืออันใด หากะวังไว้จะดีกว่า!”

เยว่หยวนยัดจานผลไม้ใส่มือต้าเฟิง ก่อนหันศีรษะแล้ว
ถามว่า “คุณหนูคิดว่า...พวกเราไปทางอ้อมหรือพักค้างคืนใน
เมืองซีเจิงดีเจ้าคะ”

กุ่เยี่ยคายเปลือกองุ่น ก่อนจะเช็ดน้ำจากมือด้วย
ผ้าเช็ดหน้า ค่อยๆ ลืมตาพร้อมกล่าวว่า “หากอยู่ที่อื่นจะ
ปลอดภัยไหม เมืองซีเจิงได้รับการคุ้มกันอย่างแน่นหนาเช่นนี้
ถือว่าค่อนข้างปลอดภัย เข้าไปในเมืองกันเถิด...ต้าเฟิง เจ้าส่ง
คนไปหาอาการของโรคระบาดนั้น เราจะได้ระมัดระวังตั้งแต่
เนิ่นๆ”

ต้าเฟิงมือหนึ่งถือจานผลไม้ อีกมือเกาหลังศีรษะเบาๆ
ก่อนจะพยักหน้าแล้วกล่าวว่า “ที่แม่นางพูดก็มีเหตุผล เอาละงั้น
เราพักกันที่นี่สักพักก่อนค่อยเข้าไปในเมือง...”

ต้าเฟิงกระโดดลงจากหลังม้า แล้วสั่งขบวนให้พักผ่อนใน
จุดนั้นก่อน เขาหยิบเบาะไทยชิ้นหนึ่งใส่ปากพร้อมกับเดินไปด้วย
หลังจากเดินไปได้ไม่กี่ก้าวลูกน้องของเขาสองถึงสามคนก็

รวมตัวกันแล้วพูดด้วยรอยยิ้มขี้เล่น “นี่! พี่สะใภ้เอาอาหารให้เจ้าอีกแล้วนั่นหรือ”

ระหว่างทาง ลูกน้องของเขาสังเกตเห็นอาการตัวแดงที่มีต่อเยว่หยวน เนื่องจากความสัมพันธ์ระหว่างตัวแดงและหลิงเจี๋ยเงิน อาหารที่เตรียมไว้เป็นพิเศษสำหรับกู่เยี่ยจึงถูกแจกจ่ายให้กับตัวแดงบ้างในบางครั้ง

ศิษย์พี่ศิษย์น้องสองสามคนที่ร่วมผ่านร้อนผ่านหนาวมา กับตัวแดง หลังจากพูดจาเอาใจเขาเพียงสองสามครั้ง ทุกครั้งที่ตัวแดงได้อาหารมา พวกเขาก็จะได้อาตัยไปบุญไปด้วย เยว่หยวนที่ส่งอาหารจากกู่เยี่ยมาให้ตัวแดง ก็ถือว่ากลายเป็นพี่สะใภ้ของพวกเขาเช่นกัน

เมื่อพวกเขายื่นมือมาที่จาน ผลไม้ส่วนใหญ่ในมือของตัวแดงก็หายไป ตัวแดงโกรธมากจนอยากจะทุบใครสักคน เขาอยากจะกินผลไม้ที่คนที่เขารักมอบให้! แต่ตอนนี้มันหมดแล้ว!

“เจ้าลิง ไปสืบหาอาการของโรคระบาดบริเวณใกล้เคียงนี้มา!” ตัวแดงสั่งคนที่แย่งเขากินมากที่สุด อย่างไรก็ตาม โดยปกติแล้วเขาจะไม่ปล่อยให้คนของเขาตกอยู่ในอันตราย ดังนั้นเขาจึง

หยิบยาที่กู่เยียมมอบให้ใส่ในมือของเจ้าลิงคนนั้น “ดื่มเสีย มันสามารถป้องกันโรคได้ในระดับหนึ่ง!”

อีกฝ่ายรับยาด้วยรอยยิ้ม ก่อนดื่มยาแล้วพูดอย่างทีเล่นทีจริง “หัวหน้า ท่านประเมินข้าต่ำไปแล้ว! เห็นข้าผอมเช่นนี้คิดว่าข้าอ่อนแอหรือ หากถอดเสื้อผ้าออกจะเห็นว่าข้ากำยำเพียงใด! สุขภาพข้าแข็งแรงจะตายไป ตั้งแต่เด็กจนโตข้าไม่เคยประสบโรคร้ายเลยสักครั้ง!”

“เอาเถิด! อย่ามัวพูดจาเหลวไหล ระวังตัวไว้ พยายามอย่าสัมผัสกับผู้คน!” ตำเฝ้าตบป่าเขาพร้อมกล่าวเตือนอย่างจริงจัง

กู่เยียมจ่ายยาเพื่อเสริมสร้างภูมิคุ้มกันแก่ร่างกายให้กับทุกคนที่ร่วมขบวนเดินทางไปแคว้นเหียน หลายคนที่ไม่เคยพูดคุยกับนาง ก็ปฏิบัติต่อนางด้วยความเคารพมากขึ้น การเผชิญกับโรคระบาดด้วยความสามารถของแพทย์ไฮสระดับเก้า ถือว่ามีความสำคัญอย่างยิ่ง!

เมื่อฟ้าเริ่มมืด ในที่สุดก็ถึงคราวขบวนของพวกเขาที่จะเข้าไปในเมือง สามารถกล่าวได้ว่าเจ้าเมืองซีเจิงใช้มาตรการป้องกันเมื่อเผชิญกับโรคระบาดที่ประตูเมืองได้อย่างเข้มงวด นอกจากเจ้าหน้าที่และทหารที่เฝ้าประตูแล้ว แพทย์ในเมืองยังถูกเกณฑ์มาเพื่อวัดชีพจรทุกคนที่เข้าไปในเมืองอีกด้วย

หากชีพจรผิดปกติแม้เพียงเล็กน้อย พวกเขาจะถูกพาไปที่เพิงแยกชั่วคราวนอกเมือง หลังจากสังเกตอาการราวสองถึงสามวัน พวกเขาจึงจะตัดสินใจว่าจะปล่อยให้ไปหรือไม่อีกคราว

ในขบวนมีเจ้าหน้าที่จากแคว้นตงหลิงท่านหนึ่งมีอาการท้องร่วงและมีปัญหาเกี่ยวกับท้องไส้ในช่วงสองถึงสามวันที่ผ่านมา หลังได้รับการวินิจฉัยจากแพทย์แล้วเขาก็ถูกห้ามไม่ให้เข้าเมืองทันที

เมื่อเจ้าหน้าที่ของแคว้นตงหลิงท่านนั้นถูกเจ้าหน้าที่และทหารที่รักษาเมืองพาตัวออกไป เขาก็พูดด้วยความโกรธว่า “ข้าเป็นทูตของแคว้นตงหลิง และมีจดหมายรับรองอยู่ในมือ เจ้าไม่กลัวว่าข้าจะไม่พอใจแล้วจะเกิดปัญหาตามมางั้นหรือ”

ตำเฝิงเดินไปหาเจ้าหน้าที่รักษาเมือง แล้วแสดงตราของ
เขาอีกครั้ง พร้อมทั้งยืนยันว่า “ในขบวนของเรา มีศิษย์ของ
ปรมาจารย์เซียนแพทย์ที่พัฒนาเรื่องการปลุกผี และเก่งมากใน
การป้องกันและรักษาโรคระบาด หากคนผู้นี้เป็นโรคระบาด คิด
ว่านางจะไม่รู้หรือ”

“หมอเทวดากู้ผู้คิดค้นการปลุกผีนั้นหรือ” ทหารรักษา
ประตูเมืองสงสัยเล็กน้อย “เขามาจากแคว้นตงหลิงไม่ใช่หรือ จะ
มาปรากฏตัวในแคว้นเหยียนได้อย่างไร”

ตำเฝิงพูดอย่างกระวนกระวายใจ “เจ้าเห็นหรือไม่ว่าเป็น
ขบวนทูตจากแคว้นตงหลิง และหมอเทวดากูก็มาพร้อมกับ
ภารกิจการทูตไปยังแคว้นเหยียน มีอันใดผิดแปลกหรือไม่
นอกจากนี้ฮ่องเต้ยังสั่งให้ต้อนรับเป็นการส่วนพระองค์ เจ้ากล้า
สงสัยในความประสงค์ของฮ่องเต้ทั้งนั้นหรือ”

“ท่านนายพลโปรดเย็นลงก่อน ข้าน้อยไม่มีเจตนาเช่นนั้น
เพียงแต่ต้องการระมัดระวังให้มาก เพื่อประโยชน์ของชาวเมือง
เนื่องจากมีหมอเทวดากูเดินทางมาด้วย ข้าน้อยยอมไม่กล้า
ขวาง” เจ้าหน้าที่และทหารที่รักษาเมืองหันไปเผชิญหน้ากับ
ผู้ใต้บังคับบัญชา ก่อนจะออกปากสั่ง “ยังไม่ปล่อยพวกเขาอีก”

คนของแคว้นตงหลิงหลุดจากการจับตัวของทหาร ก่อนเหวี่ยงแขนเสื้อด้วยความโกรธ แล้วกลับเข้าไปในรถม้าของเขา ‘โชคร้ายเสียจริง นอกจากจะไม่สบายท้องร่วงแล้ว ยังถูกสงสัยว่าเป็นโรคระบาดอีก!’

กู๋เยี่ยที่อยู่รถม้า กวักมือเรียกพี่ชายคนที่หกของนาง แล้วยื่นขวดให้ “พี่หก ยาขวดนี้มีประสิทธิภาพในการบรรเทาอาการท้องร่วงได้ผลชะงักนัก พี่นำไปให้คนของฮ่องเต้กินวันละสามครั้ง ครั้งละสองเม็ดก่อนอาหาร!”

ฉู่ฉู่ซานไม่พอใจมากที่ขุนนางเหล่านั้นหยิ่งยโสโอหังป่วยอยู่แต่ยังถือตัว แม้เขาจะไม่ได้มาถามน้องสาว แต่คณะทูตเองก็นำมอหลวงมาด้วยไม่ใช่หรือ เหตุใดเขาต้องบากหน้าเอาไปให้ด้วย!

เขาโยนขวดยาให้คนรับใช้ของขุนนางหวัง หลังจากสอนวิธีกินแล้ว เขาก็อดไม่ได้ที่จะพูดว่า “โชคดีของนายเจ้า ที่น้องสาวข้านำมาสำหรับรักษาอาการท้องร่วงมาด้วย! ยาของนางมีค่ามาก อย่าลืมจ่ายเงินค่ายาด้วย!”

ปกติแล้วไต้เท้าหวังไม่มีทางจัดการกับร่างกายตนเองไม่ได้ เขายอมรับว่าการออกจากเมืองหลวงนับสิบวันเช่นนี้ ทำให้เขาไม่อยากตายอยู่ริมทางเช่นกัน

กู้โอสถกรกรมเป็นการรับประกันอย่างหนึ่ง! หลังจากกินไปหนึ่งวัน ท้องของไต้เท้าหวังก็ดีขึ้นมาก อย่างน้อยก็ไม่ต้องเข้าห้องน้ำปอย! ไต้เท้าหวังจึงเก็บรักษาอย่างระมัดระวัง ในเมืองหลวง ยาเม็ดของกู้เยียมิตั้งแต่ไม่กี่สิบตำลึงไปจนถึงหลายแสนตำลึง ฉะนั้นจะทำหายมิได้...

นายพลรักษาประตูเมืองเผ่าดูขบวนของพวกเขาเข้าสู่เมืองซีเจิง เขาแนะนำผู้ใต้บังคับบัญชาสองสามคำ จากนั้นรีบไปยังที่ว่าการของเมืองทันที เวลานี้เจ้าเมืองเจิงแห่งซีเจิงอยู่ในสภาพสิ้นหวัง นอกจากหมู่บ้านแรกสุดที่พบการแพร่ระบาดแล้วยังมีอีกสองหมู่บ้านที่พบการแพร่ระบาดตลอดสองวันที่ผ่านมา

ผู้คนอพยพหลังไหลมาไม่ขาดสาย เมื่อเกิดโรคระบาดขึ้นก็ยากที่จะควบคุมได้ เมื่อยี่สิบปีที่แล้ว โรคระบาดได้เปลี่ยนเมืองชายขอบที่พลุกพล่านและจอแจให้กลายเป็นเมืองร้างในเวลาอันสั้น ส่วนตอนนี้ยังคงอยู่ในสภาพซากปรักหักพัง เจ้าเมืองหลิงเจิงในขณะนั้นก็ถูกไล่ออกและถูกสอบสวนเช่นกัน!

ปีนี้เป็นปีที่สี่ที่เขาดำรงตำแหน่งในซีเจิง หากไม่มีโรคระบาดเขาจะได้รับการเลื่อนตำแหน่งอย่างแน่นอนตอนที่เขากลับไปยังเมืองหลวงเพื่อรายงานหน้าที่ของเขาในฤดูใบไม้ร่วง แต่...ทุกอย่างถูกทำลายด้วยโรคระบาดนี้!

นายพลที่รักษาเมืองเดินเข้าไปในจวนว่าการ หลังจากรายงานกับเจ้าเมืองเจิงเรียบร้อยแล้ว เมื่อเห็นสีหน้าสลดใจบนใบหน้าของเขาจึงรีบกล่าวว่า “ท่านอย่าได้ท้อแท้ สิ่งต่างๆ อาจพลิกผันก็เป็นได้...”

เจ้าเมืองเจิงส่ายหน้า ก่อนถอนหายใจแล้วกล่าวว่า “ข้ารู้ถึงสิ่งที่เจ้าพูดมา ว่ามีหมอหลวงจะมาถึงเมืองซีเจิงในอีกสองวัน อย่างไรก็ตามโรคระบาดนั้นดูร้ายกว่าเสีย มันจึงไม่ง่ายเลยที่จะกำจัดให้สิ้นซากได้”

“ท่านเจ้าเมืองขอรับ” นายพลรักษาประตูเมืองกล่าว “วันนี้มีขบวนทูตจากแคว้นตงหลิงเข้ามาในเมืองซีเจิง หนึ่งในนั้นมีหมอเทวดากู้ติดตามมาด้วย บางทีนางอาจช่วยบรรเทาปัญหาเร่ร่อนของเราได้”

“ขบวนจากแคว้นตงหลิงนั่นหรือ” เจ้าเมืองเจิ้งครุ่นคิดครุ่นหนึ่ง จากนั้นก็นั่งตัวตรงทันที พร้อมจ้องมองไปยังนายพลรักษาประตูเมืองด้วยดวงตาเบิกโพลง “มีทูตจากแคว้นเหยียนเดินทางมากับพวกเขาหรือไม่”

“มีนายพลผู้ถือตราของทหารรักษาพระองค์มาด้วยขอรับ...” นายพลรักษาประตูเมืองตอบ

ประกายแห่งความสุขฉายขึ้นบนใบหน้าของท่านเจ้าเมืองทันที “เทวดาฟ้าดินช่วยข้าจริง ๆ! ท่านอาจารย์เคยส่งจดหมายแจ้งว่าองค์ชายสีได้ส่งทูตไปยังแคว้นตงหลิง เพื่อไปรับหม่อมเทวดามารักษาพระองค์ ให้ข้าทำการต้อนรับอย่างดี! สุขภาพขององค์ชายสีดีขึ้นมากในช่วงไม่กี่ปีที่ผ่านมา ต้องขอบคุณท่านหม่อมเทวดาคนนี้ เร็วเข้า! ไปเตรียมของขวัญต้อนรับแล้วตามเข้าไปเยี่ยมหม่อมเทวดาท่านนี้เดี๋ยวนี้!”

เมื่อกุ้ยเยี่ยเข้าพักในเรือนพักแรม ขณะที่นางเพิ่งอาบน้ำเสร็จ แล้วกำลังเตรียมตัวกินอาหารเย็นอยู่นั้น ก็ได้มีคนมาบอกนางว่าท่านเจ้าเมืองเจิ้งแห่งเมืองซีเจิ้งต้องการจะพบกับหม่อมเทวดากู้

บทที่ 693 ภยันมาเยือนเรือนพักแรม

ภูเี่ยมมองไปยังโตะที่มีอาหารเลิศรสรอหน้า ก่อนจะใช้นิ้วเคาะโตะเบาๆ เจ้าเมืองจึงคนนี้รู้วิธีเลือกเวลาเสียจริง นางหยิบเผือกชุดชั้นโปรดยัดเข้าปากเล็กๆ ของนาง ก่อนจะเอ่ยปาก “เชิญเข้ามาได้!”

ทันทีที่เจ้าเมืองจึงเข้าประตูมา เมื่อเห็นท่าทางเช่นนั้น เขาก็รีบยิ้มเอ่ย “เข้ามาเยี่ยมท่านโดยไม่รู้จักเวล่ำเวลา คงต้องรบกวนท่านหมอมเวดากู้กินอาหารเย็นเสียแล้ว...”

ภูเี่ยมขอให้ตำเฒ่า เยว่หยวนและป้าเหียนกินอาหารร่วมโตะด้วยกันกับนาง เพราะท่านารู้สึกว่าการกินอาหารร่วมกันหลายคน รสชาติดีมากกว่ากินคนเดียว

เจ้าเมืองจึงกวาดตามองพวกเขาทั้งสี่คน สุดท้ายจึงหยุดที่ป้าเหียน ไม่มีทางที่จะเป็นเด็กสาวสองคนนั้น เพราะยังอ่อนวัยเกินไป ส่วนชายเพียงคนเดียวดูแล้วน่าจะเป็นท่านนายพล ไม่เหมาะจะเป็นหมอมเวดากู้เลยในความเห็นของเขา ส่วน

ป่าเหยียนซึ่งอยู่ในวัยราวสามสิบและแต่งกายด้วยเสื้อผ้าธรรมดา ดูแล้วเหมาะสมที่สุดที่จะเป็นหมอเทวดากู้

ทันใดนั้นเด็กสาวที่อายุน้อยที่สุดก็เอ่ยขึ้นก่อน “ได้แต่ทำไมจำเป็นต้องเกรงใจจนเกินไป ท่านกินมื่อเย็นมาแล้วหรือไม่ หากยังไม่กินมาร่วมโต๊ะกับพวกเราเถิด!”

ทันทีที่นางพูดจบ ป่าเหยียนและเยว่หยวนก็ลุกขึ้นพร้อมกัน เพื่อจะไปยกเก้าอี้มาเพิ่มอีกสองตัว พร้อมทั้งชามและตะเกียบสองชุดไว้ข้างโต๊ะ เจ้าเมืองเจิ้งยังคงสับสนในใจ เจ้านายที่อยู่ในที่แห่งนี้มีเพียงคนเดียว ก็คือสาวน้อยตรงหน้านี้

เจ้าเมืองเจิ้งระบับความประหลาดใจไว้ในใจแล้วถามอย่างสุภาพ “ข้าขอภัย หากข้าจะขอพบท่านหมอเทวดาแห่งแคว้นตงหลังได้หรือไม่”

เยว่หยวนจ้องมองเขาด้วยดวงตากกลมโตเบิกโพลง แวดตาเต็มไปด้วยความประหลาดใจ “ได้แต่! คุณหนูของพวกเรา ก็อยู่ที่นี้ ท่านต้องการพบผู้ใดอีก”

ในที่สุด เจ้าเมืองเจิ้งก็แสดงสีหน้าตกตะลึง อ้าปากค้าง และแสดงรอยยิ้มที่น่าอายออกมา ก่อนจะกล่าวว่า “หมอเทวดา

อายุยังน้อยนัก เป็นเพราะข้าโง่เขลาเองแท้ๆ! ข้ามาที่นี่ครั้งนี้ก็เพราะ...”

“ข้ารู้เหตุผลที่เจ้าเมืองเจิงมาเยี่ยมแล้ว กินข้าวก่อนอาหารจะเย็นชืดเสียหมด!” กู๋เยี่ยคืบหมุดน้ขึ้นอวบเข้าปากของตน และกินมันอย่างเอร็ดอร่อย ฝีมือทำอาหารของป้าเหียนพัฒนาขึ้นมาก อาหารจานนี้ทำออกมาได้เหลือเชื่อจริงๆ

ท่านเจ้าเมืองเจิงและนายพลหลี่ซึ่งคอยรักษาเมืองต่างสับสนกัน เพราะเรื่องนี้เร่ร่อนมากจนทั้งคู่ยังไม่ได้กินข้าว เมื่อมองไปยังโตะที่มีอาหารอร่อยๆ ตรงหน้า พวกเขาก็ยิ่งรู้สึกหิวมากขึ้น

หลังจากชิมอาหารบนโตะแล้ว เจ้าเมืองเจิงก็อดไม่ได้ที่จะปรบมือและชื่นชม “ข้าไม่รู้ว่าจะมีผ้าชีร่วหอมทองในเมืองของเราด้วย ฝีมือของพ่อครัวคนนี้ดีมากเหลือเกิน ดียิ่งเสียกว่าภัตตาคารซึ่งแพงเสียอีก โดยเฉพาะหมุดน้ซีอิ้ว หมูติดมันแต่ไม่มันเยิ้ม ละลายในปาก เข้มข้นและกลมกล่อม อร่อยที่สุด!”

เขากำลังคิดที่จะดึงตัวพ่อครัวท่านนี้ไปทำงานในที่ว่าการของเขาให้ได้ เมื่อเดินทางกลับไปยังเมืองหลวง เขาก็จะพาไปด้วย

บ๊าเหยียนโด้งคำนับและขอบคุณอย่างสุภาพ “ขอบคุณสำหรับคำชมของท่าน ชิวตงไม่กล้าที่จะ...”

สีหน้าของเจ้าเมืองเฉิงแข็งทื่อ และชะงักงันเล็กน้อย “นี่... อาหารเหล่านี้เป็นฝีมือของท่านงั้นหรือ”

กู่เยี่ยยิ้มเอ่ย “ข้าเป็นคนชอบกิน เพราะร่างกายข้าอ่อนแอ ท่านแม่ของข้ากลัวว่าข้าจะลำบากระหว่างทางจึงส่งแม่ครัวที่บ้านติดตามข้ามาด้วย ต้องขอบคุณบ๊าเหยียนสำหรับการเดินทางคราวนี้ ข้าเดินทางเป็นเวลากว่าสิบวัน ไม่เพียงน้ำหนักไม่ลดเท่านั้น แต่ยังเพิ่มขึ้นเสียด้วยซ้ำ ทว่ามีภักตาคารซิงเฟิงในเมืองซีเฉิงแห่งนี้ด้วยงั้นหรือ”

เจ้าเมืองเฉิงระับความผิดหวังของตนแล้วตอบว่า “หัวเมืองที่มีขนาดใหญ่ประมาณหนึ่งในแคว้นเหยียน ล้วนแต่มีภักตาคารซิงเฟิง ซีเฉิงอยู่ในแคว้นเหยียนและนับว่าเป็นหนึ่งในสามเมืองใหญ่อันดับต้นๆ ดังนั้นจึงมีแน่นอนอยู่แล้ว!”

“ดีมากเลย บ้าเหี้ยน พรุ่งนี้สามารถพักผ่อนได้ เราจะไปกินอาหารเย็นที่ภัตตาคารซึ่งเฟื่องกัน!” กุ๊เยี่ย กังวลเกี่ยวกับสถานการณ์การแพร่ระบาดในเขตซานเมือง จึงตัดสินใจที่จะอยู่เมืองซีเจิงต่ออีกสองถึงสามวัน

เมื่อได้ยินเช่นนี้ นายพลหลีเจิงก็เงยหน้าขึ้นจากซามข้าวแล้วเตือนด้วยความหวังดี “ท่านหมอเทวดากู๋ หากจะไปที่ภัตตาคารซึ่งเฟื่องต้องจองล่วงหน้าสองสามวัน มิเช่นนั้น แม้จะเป็นเจ้าเมืองเจิงเอง ก็มีโอกาสมีหน้าไปจองโต๊ะให้ก่อนได้”

เจ้าเมืองเจิงจึงไปที่หลีเจิง ‘นี่เจ้ากำลังพูดอันใด อยากทำให้ข้าเสียหน้านั้นหรือ ของอร่อยตรงหน้าก็หยุดปากเจ้าไม่ได้หรืออย่างไร!’

“หากท่านหมอเทวดากู๋อยากจะกินอาหารที่ภัตตาคารซึ่งเฟื่อง ข้าจะยอมเสียหน้าเล็กน้อยแล้วจองโต๊ะให้ท่านได้อย่างแน่นอน...” ในฐานะท่านเจ้าเมืองเจิง เขามีสีหน้าลำบากใจในการสั่งการเรื่องการจองโต๊ะจากผู้อื่น!

“ไม่จำเป็นต้องรบกวนท่านเจ้าเมืองหรอก...” กุ๊เยี่ยต้องการจะบอกว่างานไม่เคยต้องจองล่วงหน้าสำหรับการกิน

อาหารในภัตตาคารซึ่งเฟื่อง ทั้งยังได้รับห้องส่วนตัวที่ดีที่สุดเสมอ
อีกด้วย

เจ้าเมืองจึงกล่าวว่านางจะไม่รบกวนเขา เขาจึงพูดซ้ำๆ
ว่า “ไม่มีปัญหาเลย ไม่มีปัญหา!”

โชคดีที่ป่าเหียนเตรียมจานมาเพื่ออีกสองถึงสามใบเพื่อ
คุณหนูของนางจะกินอะไรมากขึ้น มิฉะนั้นคงไม่เพียงพอสำหรับ
แขกที่ตะกละตะกลามตรงหน้านี้เป็นแน่

หลังจากชดชูปจานอิมหนาแล้ว เจ้าเมืองจึงก็ชิงเข้า
ประเด็น “หมอเทวดากู้ต้องเคยได้ยินเกี่ยวกับโรคระบาดในแถบ
ซานเมืองซีเจิงแน่ ตัวข้าเองอยากจะรบกวน ให้หมอเทวดากู้
แสดงความเมตตาและช่วยเหลือพวกเขา คนยากจนสิ้นไร้ที่พึ่ง
...”

ก่อนที่เขาจะพูดจบก็เกิดความวุ่นวายจากด้านนอก นาย
พลหลี่เจิงมุ่นคิ้วแล้วเดินออกไปอย่างรีบร้อน หลังจากนั้นไม่
นาน เขาก็เดินกลับเข้ามาด้วยสีหน้าเป็นกังวล แล้วพูดกับเจ้า
เมืองเจิงว่า “ท่านขอรับ เจ้าหน้าที่ที่ถูกย้ายมาจากซูโจว พบ
อาการคล้ายกับโรคระบาดในครอบครัวของเขา...”

“ว่าอย่างไรนะ รีบจัดให้ออกไปยังลานโล่งๆ แล้วแยกพวกเขาออกจากกัน จากนั้นคนที่เคยสัมผัสกับผู้ป่วยให้จัดอยู่ในลานแยกต่างหากสำหรับสังเกตอาการก่อน! แล้วต้องเอาปูนขาวโรยตามมุมต่างๆ ของเรือนพักแรมในเมืองด้วย...” ในที่สุดสิ่งที่เจ้าเมืองเจิงกังวลที่สุดก็เกิดขึ้น ในซีเจิงเกิดโรคระบาด!

แม่ทัพหลีกกล่าวด้วยรอยยิ้มเจ้าเล่ห์ “ข้าเกรงว่าจะสายเกินไป! ครอบครัวของเจ้าหน้าที่ผู้นี้อาศัยอยู่ในเรือนพักแรมเป็นเวลาสามวันเต็มแล้ว ทั้งยังพบปะผู้คนมากมาย พวกเขายังเดินไปรอบๆ ย่านการค้าที่ผู้คนพลุกพล่านที่สุดในซีเจิงหลายต่อหลายครั้ง...”

เมื่อเจ้าเมืองเจิงได้ยินเช่นนั้นก็เข้าทูลทูล ก่อนนั่งลงบนเก้าอี้ มันจบแล้ว ทั้งหมดมันจบลงแล้ว เขาทำงานหนักในซีเจิงเป็นเวลาสามปี แต่ตอนนี้ทุกอย่างถูกทำลายด้วยโรคระบาด ถ้าหากซีเจิงเป็นเจกเช่นเหลียงเจิง ที่กลายเป็นพื้นที่ที่ระบาดหนักที่สุด ก็เกรงว่าเขาจะถูกผลักออกไปในฐานะแพะรับบาปเหมือนเจ้าเมืองเหลียงเจิง ผู้คนคงโกรธแค้นสาปแช่งเขาเป็นแน่...

กู่เยี่ยลุปท้องป่องๆ ของตน ก่อนตัดสินใจที่จะหาอะไรทำ ก่อนเข้านอน นางพูดกับเยว่หยวนว่า “ไปหยิบหีบยาของข้ามา แล้วไปดูคนไข้คนนั้นกันเถอะ”

ต้าเฟิงได้ยินดังนั้น ก็รีบขัดขึ้นในทันใด “แม่นาง นั้นเป็น โรคระบาดร้ายแรง ท่านร่างกายบอบบางอ่อนแอ ดังนั้นห้ามเข้าไปยุ่งเกี่ยวโดยเด็ดขาด หากเกิดอันใดขึ้นกับท่าน ข้าต้องตาย แน่!”

เยว่หยวนเหลือบมองเขาแล้วกล่าวว่า “นายพลต้าเฟิง ท่านประเมินคุณหนูของเราต่ำเกินไปหรือไม่ แม้แต่วัณโรค คุณหนูของเราสามารถรักษาให้หายได้ เหตุใดจึงกลัวโรคระบาด เล็กน้อยเช่นนี้กัน”

“มีโรคระบาดหลายชนิด เช่น ไช้ทรพิษ มันรุนแรงกว่า วัณโรคมากนัก!” ต้าเฟิงพยายามเกลี้ยกล่อมกู่เยี่ย

เยว่หยวนยิ้มเอ่ย “คุณหนูกับข้าได้รับการฉีดยาป้องกัน ไช้ทรพิษแล้ว ดังนั้นเราจึงมีภูมิคุ้มกันต่อไช้ทรพิษ! แต่ท่าน นายพลต้าเฟิง ควรอยู่ห่างๆ เพื่อไม่ให้ติดเชื้อเสียมากกว่า!”

ตำเผิงครุ่นคิดครุ่นหนึ่ง ถ้าท่านนายพลรู้ว่าเขาทำให้นายหญิงตกอยู่ในอันตราย มันจะน่ากลัวกว่าการติดโรคระบาดเสียอีก เขาจะถูกถลกหนังออกมาเป็นแผ่นแน่!

เมื่อเจ้าเมืองเจิงไต้ยิ่น แม้ว่าหมอเทวดาจะอายุน้อย แต่นางก็สามารถรักษาวิธโรคได้ ทั้งยังมีภูมิคุ้มกันต่อไข้ทรพิษ... เป็นไปได้หรือไม่ว่า... จะมาจากตระกูลกู่ในแคว้นตงหลิง ยาป้องกันไข้ทรพิษถูกสร้างขึ้นโดยแพทย์โอสถของกู่โอสถกรรมมิใช่หรือ

หัวใจของเจ้าเมืองเจิงไต้ยิ่นตอนนี้เต้นรัวไม่เป็นจังหวะ ราวกับตกไปในหุบเขาแล้วขึ้นไปบนยอดเขาอีกคราว หมอดูทักว่าปีนี้เขาจะเดือดร้อนแต่จะมีผู้ส่งส่ให้การช่วยเหลือ ครั้นนี้มันจะเป็นจริงนั้นหรือ โรคระบาดในเมืองซีเจิงเป็นความผิดของเขา แต่แล้วหมอเทวดาก็ตัวน้อยก็เป็นผู้ที่มาช่วยเขาไว้!

กู่เยี่ยถูกพาตัวไปยังลานว่างอันห่างไกลในเรือนพักแรมจู่ๆ ก็มีเสียงร้องไห้ของเด็กคนหนึ่งก็ดังมาจากด้านใน เมื่อนางเดินเข้าไปในสวน ก็มองเห็นว่านอกห้องถูกปิดประตูและหน้าต่างอย่างแน่นหนา มีหญิงสาวคนหนึ่งกำลังร้องไห้อย่างโศกเศร้า

ทันทีที่นางผู้นั้นเห็นนายพลหลี่เจิง นางจำได้ว่าเขาเป็น
คนสั่งให้ขังลูกชายของตน จึงรีบวิ่งไปคุกเข่าต่อหน้าเขาแล้ว
ขอรับรองว่า “นายท่าน โปรดให้เข้าไปอยู่กับจิงเอ๋อร์ด้วยเถิด เขา
อายุเพียงแค่ห้าขวบ แต่กลับถูกส่งไปอยู่ในห้องที่ทั้งเล็กและมีด
คนเดียว อาจจะกลัวได้!”

“ท่านแม่ จิงเอ๋อร์ปวดท้องมาก จิงเอ๋อร์ก๊ว ฮี้...ท่านแม่
ในห้องมีดมาก จิงเอ๋อร์ก๊ว...” เสียงเด็กคนหนึ่งร้องไห้อย่างน่า
เวทนาดังลอดมาจากในห้อง

“นายท่าน ไม่กี่วันมานี้จิงเอ๋อร์กิน อยู่ และนอนเตียง
เดียวกันกับข้า ข้าอาจจะติดโรคระบาดไปด้วยแล้วก็ว่าได้
โปรดกักขังข้าไว้ด้วยกันเถิด...” หญิงสาวร่ำไห้อย่างน่าสงเวช

จู่ๆ ชายผู้สง่างามอายุไล่เลี่ยกับหญิงสาวก็เดินออกมา
จากห้องอื่นในเรือน เขาเดินไปทักทายท่านเจ้าเมืองและนาย
พลหลี่เจิงอย่างสุภาพ ก่อนจะเกลี้ยกล่อมภรรยาของเขา “ใต้เท้า
ก็ต้องปฏิบัติตามกฎเช่นกัน ดังนั้นอย่าทำให้ได้ทำต้องลำบากใจ
เลย จิงเอ๋อร์...ต้องเผชิญชะตากรรมด้วยตัวเอง”

เขาสะอึกเล็กน้อย จิงเออร์เป็นลูกชายเพียงคนเดียวของเขา ทั้งฉลาดและมีไหวพริบ เขาอยากเป็นคนที่มีวัยเองเสียมากกว่า...

ซูฮยินเจ้าเมืองเจียนรีบวิ่งไปดึงชายผ้าของเขาแล้วร้องไห้อย่างบ้าคลั่ง “ท่านช่างใจคอโหดเหี้ยมนัก! ข้าได้จิงเออร์มาอย่างยากลำบาก ถ้าเขาตาย ข้าคงอยู่ไม่ได้...เมื่อถึงตอนนั้นท่านก็แต่งงานกับภรรยาใหม่และมีลูกชายใหม่ไปเสียเถอะ!”

ซูฮยินเจ้าเมืองเจียนแต่งงานมาสามปีเพิ่งมีลูกชายเพียงคนเดียว ช่วงสามปีที่ผ่านมาในการพยายามมีลูก นางผ่านความยากลำบากมามากมาย นางต้องทนการกระแหนะกระแหนะจากแม่สามี ทุกวันในคืนที่มีดมิด นางทำได้เพียงกลั๊กลื่นผืนทน... จิงเออร์ป่วย แต่สามีของนางกลับไม่แม้แต่จะใช้ความพยายามใดๆ เพื่อช่วยลูก หัวใจของนางราวกับจะแตกสลายเป็นเสี่ยงๆ!

“เอ่อ...ขอข้าตรวจชีพจรของเจ้าทั้งสองได้หรือไม่” กูเยี่ยที่ถูกเมินให้ยืนอยู่ตามลำพังรีบพูดแทรกเพราะเห็นทั้งสองกำลังมีปากเสียงกัน

เจ้าเมืองเจ็ญรีบพูด “นี่คือหมอเทวดากู้ที่ได้รับเชิญจากราชวงศ์มาจากแคว้นตงหลิง นางมีผลงานมากมายเกี่ยวกับโรคระบาด ฮูหยินอย่าเพิ่งด่วนเสียใจไป อาการของลูกชายเจ้าอาจดีขึ้นก็ได้”

เมื่อฮูหยินเจ้าเมืองเจ็ญนได้ยินดังนั้น ก็รีบวิ่งไปหาภู่เยี่ยราวกับจะคว้าฟางเส้นสุดท้ายในการช่วยชีวิตลูกชายไว้ กระนั้นสีหน้าของตำเฒ่าเปลี่ยนไปในทันที เขารีบก้าวไปด้านหน้าโดยหยุดอยู่ตรงหน้าภู่เยี่ย ตัวนางเองบอกว่านางกินและอยู่กับลูกที่ป่วยมาหลายวันแล้ว ใครจะรู้ว่านางอาจมีเชื้อของโรคอยู่ในตัวก็เป็นได้! ต้องอย่าให้นางแตะต้องใกล้ชิดกับท่านหญิงเป็นอันขาด!

ฮูหยินเจ้าเมืองเจ็ญนดูเหมือนจะเข้าใจ นางจึงหยุดแล้วคุกเข่าห่างจากภู่เยี่ยสามก้าว ก่อนหมอบลงแล้วเอ่ยปากขอร้อง “ข้าขอร้องท่านหมอเทวดากู้ ได้โปรดช่วยจิงเอ๋อร์ของเราด้วยเถิด หากชาติหน้าแม้จะเป็นวัวควาย ข้าจะต้องทดแทนบุญคุณอย่างแน่นอน”

กู๋เยี่ยผลักตำเผิงออก ก่อนจะก้าวไปด้านหน้าแล้วช่วย
พยุงฮูหยินเจ้าเมืองเจียนลุกขึ้น ในตอนนั้นเองนางอาศัยจังหวะ
นั้นจับชีพจรของหญิงตรงหน้า เมื่อพิจารณาจากสภาพชีพจร
แล้ว จึงรู้ว่าหญิงรายนี้มีสุขภาพที่ดีและไม่พบความผิดปกติใด

ดบอ ยาน

แพทย์สาวชาวไร่ 17

农园医锦

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

10170 กรุงเทพฯ เขตตลิ่งชัน (บรมราชชนนี) ถนนชัยพฤกษ์ 378

โทรศัพท์ 4964 ต่อ 9999-2422-0, 4969E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com @amarinbooks Camellia Novel

《农园医锦》

Author: 妮娜晴雨 Gui Hua Qing Yu

Copyright © 2021 by COL Digital Publishing Group Co., Ltd.

Thai (language) Translation Copyright © 2024 by Amarin Corporations Public Co., Ltd.

This Thai edition is published by arrangement with COL Digital Publishing Group Co., Ltd.

Arranged through Manzhouli Zhalaينوer Wenxin Counseling Studio (满洲里市扎赉诺尔区文心信息咨询工作室) & Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลงเป็นแบบบันทึกเสียง ดัดแปลงทัศน

หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของศูนย์ข้อมูลอมรินทร์

妮娜晴雨 Gui Hua Qing Yu.

แพทย์สาวชาวไร่ เล่ม 17 / 妮娜晴雨 Gui Hua Qing Yu เขียน ; เมฆขาวหวานเย็นจาก แปล : 农园
医锦 — กรุงเทพฯ :คามิลเลีย อมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์, 2567

(1), 416 หน้า.

1 นวนิยายจีน .I. เมฆขาวหวานเย็น, ผู้แปล .II. ชื่อเรื่อง.

ISBN 978-616-18-7164-2

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกต • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตพันธ์

รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธิวงศ์ • ที่ปรึกษาสายงานสำนักพิมพ์ในเครือ องอาจ จิระอร

บรรณาธิการบริหาร ปริญดา มนัสมนตรี • บรรณาธิการต้นฉบับ ฝนเดือนเจ็ด

พิสูจน์อักษร มุฑิตา วงศ์เรียน

ราคา 189 บาท